

Sygn. akt I C 189/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olejnik

**po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2021 roku w Opocznie na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa Ł. T. i R. J. - współników spółki cywilnej (...) s.c. (...), R. J. w O.
przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

- 1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów Ł. T. i R. J. - współników spółki cywilnej (...) s.c. (...), R. J. w O. kwotę 5.533,80 (pięć tysięcy trzysta trzydzieści trzy 80/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;**
2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. T. i R. J. - współników spółki cywilnej (...) s.c. (...), R. J. w O. kwotę 2.234,00 (dwa tysiące dwieście trzydzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale podpis Sędziego

Sygn. akt I C 189/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2020 roku (data nadania) powodowie Ł. T. i R. J. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c. Ł. T., R. J. z siedzibą w O., reprezentowani przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 5.533,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego /pозew k. 3-5/.

Uzasadniając żądanie pozwu podali, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 15 listopada 2017 roku uszkodzeniu uległ pojazd należący do S. T.. W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany korzystał z auta zastępczego w okresie od 15 listopada 2017 roku do 12 grudnia 2017 roku. Nadto poszkodowany zabezpieczył uszkodzony pojazd na specjalistycznym parkingu od dnia kolizji przez 22 dni. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając stawkę w kwocie 230,00 zł brutto za dobę, co jedynie częściowo rekompensuje szkodę oraz uznając za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego przez okres 22 dni. W zakresie opłaty za parking pozwany uznał za zasadną stawkę w wysokości 25 złotych za dobę. W ocenie powodów niezbędny czas wynajęcia pojazdu zastępczego, przy uwzględnieniu wystąpienia szkody całkowitej, wyniósł 28 dni (do czasu wypłaty odszkodowania oraz dodatkowe czas na zakup nowego pojazdu). Dochodzona pozwem kwota stanowi nieuznane przez pozwane towarzystwo zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 5.272,00 zł oraz 261,80 zł z tytułu niezwróconych kosztów zabezpieczenia zniszczonego auta specjalistycznym parkingiem powypadkowym /pозew k.3-5/.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2020 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie sygn. akt II Nc 2955/20 stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Otwocku. / postanowienie k. 22/. Następnie postanowieniem z dnia 20 listopada 2020 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie dokonał sprostowania w/w postanowienia wskazując, iż sprawę II Nc 2955/20 przekazać Sądowi Rejonowemu w Opocznie /postanowienie k. 32/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w Opocznie w sprawie sygn. akt I Nc 186/21 nakazał pozwanemu zapłacić w ciągu dwóch tygodni na rzecz powodów kwoty wskazane w pozwie /nakaz zapłaty k. 41/.

Skutecznie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wniósł pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany kwestionował wysokość stawki za wynajem samochodu zastępczego, wskazując, że był w stanie zapewnić poszkodowanemu pojazd zastępczy, którego koszt wyniósłby maksymalnie 230,00 złotych brutto za dobę. Nadto pozwany uznał swoją odpowiedzialność ubezpieczeniową, w skład której wchodzi zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego z okres od dnia najmu pojazdu do dnia powiadomienia pozwanego o zakwalifikowaniu szkody jako szkody całkowitej plus 7 dni na zagospodarowanie wraku. W ocenie pozwanego wynajem samochodu zastępczego powinien zakończyć się w okresie nie dłuższym niż 22 dni, tj. do dnia wypłaty odszkodowania. W zakresie parkowania pozwany wskazał, iż średnia stawka za parkowanie na rynku lokalnym wynosiła 25 zł za dobę i taką stawkę uznaje /sprzeciw k. 43-49/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) należący do S. T., będącego jego stałym użytkownikiem. Sprawca zdarzenia legitymował się umową ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym Towarzystwie (...) S. A. z siedzibą w W..

/okoliczności bezsporne/

Samochód po zdarzeniu kolizyjnym nie był jezdny, miał uszkodzony cały przód, nie można było uruchomić silnika. Samochód zastępczy był poszkodowanemu niezbędny w czynnościach życia codziennego, w szczególności w celu dojazdu do pracy. Poszkodowany zajmuje się zawodowo wykańczaniem wnętrz. Pracuje na terenie całego kraju. Do pracy potrzebuje wielu sprzętów i urządzeń, które przewoził uszkodzonym pojazdem. Dniu zdarzenia również wracał z pracy. Do pracy był mu potrzebny duży samochód, podobnych gabarytów jak uszkodzony.

/dowód: zeznania świadka S. T. k. 73-74, płyta CD k.75 00.03.00/

Na miejscu zdarzenia osoby trzecie pomogły poszkodowanemu w zorganizowaniu lawety. Powodowie przewieźli pojazd poszkodowanego na specjalistyczny parking do przechowywania wraków. Zaproponowali również poszkodowanemu pomoc w zgłoszeniu szkody. S. T., zapewniony, że powodowie wykonają wszelkie czynności w jego imieniu związane z uzyskaniem odszkodowania za przedmiotowe zdarzenie, zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności – obejmującą wszelkie wierzytelności wynikające z likwidacji szkody komunikacyjnej samochodu V. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 15 listopada 2017 roku.

/dowód: zeznania świadka S. T. k. 73-74, płyta CD k.75 00.03.00, umowa cesji k. 11v-12/

Po zawiezieniu uszkodzonego pojazdu na parking należący do powodów, poszkodowany wynajął od powodów samochód zastępczy marki I. (...) o nr rej. (...). W umowie najmu ustalono kwotę czynszu najmu na 300 złotych netto za dobę. Poszkodowany został zapewniony o pokryciu wszelkich kosztów przez ubezpieczyciela. Pojazd wynajęty był podobnych gabarytów jak uszkodzony.

/dowód: zeznania świadka S. T. k. 73-74, płyta CD k.75 00.03.00, umowa najmu samochodu zastępczego k. 11/

Wszelkie czynności związane z likwidacją szkody wykonywał w imieniu poszkodowanego powód. To również powód był informowany przez pozwane Towarzystwo (...) o podejmowanych czynnościach przez pozwanego, np. o oględzinach, o zasadach korzystania z pojazdu zastępczego, o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej czy przyznaniu odszkodowania.

Pismem z dnia 30 listopada 2017 roku ubezpieczyciel poinformował, iż koszt naprawy przekroczy wartość pojazdu, zatem szkoda zostanie zakwalifikowana jako całkowita. Decyzją z dnia 8 grudnia 2017 roku ubezpieczyciel ustalił wartość szkody na kwotę 2.400,00 zł – różnica pomiędzy wartością pojazdu w dniu szkody (3.300,00 zł) a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym (900,00 zł). Odszkodowanie zostało wypłacone S. T. w dniu 11 grudnia 2017 roku.

/dowód: akta szkody płyta CD koperta k.57a/

Poszkodowany w toku postępowania likwidacyjnego, po otrzymaniu informacji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej, odebrał wraz z parkingu i rozpoczął poszukiwania innego samochodu o podobnych gabarytach. Zakupił pojazd niezwłocznie po wypłacie odszkodowania i zwrócił samochód zastępczy. Nie dysponował środkami finansowymi, by mógł zakupić pojazd wcześniej.

/dowód: zeznania świadka S. T. k. 73-74, płyta CD k.75 00.03.00, protokół zdawczo-odbiorczy k. 12v/

W dniu 23 grudnia 2017 roku powód wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 11.881,80 zł brutto, która obejmowała kwotę 10.332,00 tytułem wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 28 dni, wskazując jako stawkę dobową za wynajem samochodu zastępczego kwotę 300,00 zł netto – 8.400,- złotych netto plus 23% podatku VAT, kwotę 738,00 zł tytułem opłaty za holowanie pokolizyjne samochodu V. oraz kwotę 811,80 zł tytułem opłaty za parkowanie pokolizyjne samochodu V. przez okres 22 dni, przyjmując stawkę za parkowanie na kwotę 30 zł netto za dobę plus 23% podatku VAT.

/dowód: faktura VAT k. 13v/

Decyzją z dnia 5 stycznia 2018 roku ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w łącznej wysokości 6.348,- zł, w tym kwotę 738,- zł tytułem kosztów holowania, kwotę 550,- złotych tytułem parkowania (uznając 22 dni po 25 zł brutto za dobę) oraz 5.060,- zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając za zasadny okres najmu w wysokości 22 dni (od dnia najmu pojazdu zastępczego do dnia powiadomienia poszkodowanego o szkodzie całkowitej + dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie wraku) oraz dokonując weryfikacji stawki najmu i skorygowaniu jej do kwoty 230,- zł brutto.

/dowód: decyzja k. 15v, akta szkody płyta CD koperta k. 57a/

Zgodnie z uchwałą nr 117/XVI/16 Rady Powiatu w O. z dnia 29 sierpnia 2016 roku w sprawie ustalania na rok 2017 wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego parkowanie oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z dn. 6.10.2016r. poz. 8616) ustalono wysokość opłat za każdą dobę przechowywania pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t na kwotę 39 zł.

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów urzędowych i prywatnych oraz na podstawie zeznań świadka S. T..

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie w całości.

Należy podkreślić, że strony nie kwestionowały stanu faktycznego w niniejszej sprawie, w zakresie okoliczności kolizji oraz odpowiedzialności Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. za skutki zdarzenia z dnia 15 listopada 2017 roku, co było niesporne. Niesporne było, że osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego spowodowała uszkodzenie samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W takiej sytuacji Sąd zaniechał szczegółowego

badania tych okoliczności, gdyż nie budzą one wątpliwości, co do swojej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwany nie zakwestionował również faktu zawarcia przez poszkodowanego z powodem umowy najmu samochodu, a także ich treści. Kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawała stawka dobowa za najem samochodu zastępczego oraz zasadny okres najmu samochodu zastępczego, a także wysokość stawki dobowej za parkowanie uszkodzonego pojazdu.

Pozwany kwestionował skuteczność zawarcia umowy cesji wierzytelności, wskazując, iż została ona podpisana tylko przez jednego ze wspólników spółki cywilnej. Zarzut ten jest jednak chybiony. Zgodnie z treścią art. 865 § 1 k.c. każdy wspólnik jest uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Każdy ze wspólników, w braku odmiennej umowy lub uchwały wspólników, jest umocowany do reprezentowania spółki w takich granicach, w jakich jest uprawniony do prowadzenia jej spraw (art. 866 k.c.). Umowa cesji zawierana była w imieniu spółki cywilnej (...) s.c. przez jednego z jej wspólników, należy uznać ją za ważną. R. J. wstąpił w prawa wspólnika spółki cywilnej (...). Na marginesie należy dodać, iż wątpliwości tych w zakresie umowy cesji wierzytelności nie miał pozwany wypłacając część odszkodowania powodom.

Z okoliczności, iż pozwany częściowo wypłacił odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, holowania oraz częściowo z tytułu parkowania wraku świadczy, iż w toku postępowania likwidacyjnego nie miał zastrzeżeń co do zasadności wynajmu auta, parkowania auta uszkodzonego i holowania uszkodzonego samochodu.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli. W myśl art. 4 ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy, w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Z uwagi zaś na to, iż w sprawach nieuregulowanych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego (tak art. 22 ust. 1 ustawy), to w myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność sprawcy szkody zasadza się na przepisie art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Nadto zastosowanie znajduje art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – zasady określone w § 2 tego przepisu. Powszechnie przyjmuje się również, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. Pozwany nie kwestionował tego, że sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, niesporny był również zakres uszkodzeń pojazdu i sposób rozliczenia szkody. Sporną natomiast okazała się kwestia zasadności żądania odszkodowania tytułem zwrotu kosztów parkowania i najmu pojazdu zastępczego przekraczające stawki zaakceptowane przez ubezpieczyciela oraz okres najmu pojazdu zastępczego.

Zasadą wynikającą z orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych jest to, iż rzeczona stawka w konkretnym przypadku winna zostać ustalona w celowej i ekonomicznie uzasadnionej wysokości oraz, że występuje powszechnie na rynku lokalnym. Ciężar wykazania powyższego, w myśl art. 6 k.c. spoczywa na powodzie, albowiem to on wywodzi z tej okoliczności korzystne dla siebie skutki prawne, zaś pozwany stawki te kwestionuje. W niniejszej sprawie obrona pozwanego skupiała się na tym, iż uzasadnioną była wysokość dobowej stawki w wysokości 230,- zł w przypadku pojazdu segmentu jak pojazd wynajmowany. Pozwany podnosił, iż poszkodowany został poinformowany o możliwości najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela, a także możliwości weryfikacji stawki za najem przez ubezpieczyciela w razie wynajęcia pojazdu w firmie zewnętrznej. Należy w tym miejscu zauważyć, iż uszkodzony pojazd służył S. T. do pracy. Potrzebował on specyficznego pojazdu - „dostawczego”, gdyż przewoził nim niezbędny do pracy sprzęt. Dla poszkodowanego niezwykle istotne było, iż już w dniu zdarzenia otrzymał

od powodów pojazd zastępczy odpowiadający jego potrzebom, dzięki czemu nie musiał rezygnować ze zleconych prac. Pozwany nie wykazał, by informował poszkodowanego o możliwości weryfikacji stawki także w wypadku, gdy pojazd wynajął już wcześniej. Pozwany dopiero w dniu 22 listopada 2017 roku (szkoda była zgłoszona 16 listopada 2017 roku) informował o możliwości najmu pojazdu zastępczego i zasad jego wynajęcia. Jednak nie informował o tym poszkodowanego a (...) s.c. (co wynika z akt szkody załączonych przez pozwanego). Zatem poszkodowany nie miał wiedzy o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela ani też o fakcie, iż ubezpieczyciel może weryfikować stawkę dobową za wynajem pojazdu. Nie można zatem mówić, iż poszkodowany korzystając z usług powodów przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż ugruntowany jest w szerokim orzecznictwie sądów powszechnych pogląd, że poszkodowany decydując się na najem pojazdu zastępczego nie jest obowiązany poszukiwać firmy, która oferuje najtańsze usługi tego typu. Musi jednak mieć na względzie, iż wynajęty pojazd nie może być klasy wyższej niż pojazd uszkodzony oraz by stawka za najem nie może odbiegać znacząco od stawek występujących na rynku lokalny. Pozwany nie wykazał, by stawka stosowana przez powodów odbiegała w sposób znaczący od stawek stosowanych na rynku lokalnym, nie wykazał również, by był w stanie zagwarantować poszkodowanemu pojazd na warunkach takich samych jak powodowie, ale po stawce 230 zł. Jedynie lakonicznie wyjaśnił, iż dokumenty konkretyzujące ofertę przedstawione są dopiero w momencie kontaktu poszkodowanego ze wskazaną przez ubezpieczyciela wypożyczalnią. Sam pozwany przyznał, iż warunki najmu mogą się różnić w zależności od potrzeb poszkodowanego oraz ogólnych regulaminów przedstawianych przez wypożyczalnię, a kierowanych do klientów indywidualnych. Zatem Sąd uznał, iż pozwany nie wykazał, iż stawka stosowana przez powodów była wygórowana, a sam ubezpieczyciel był w stanie zapewnić pojazd niezbędny poszkodowanemu po stawce do 230 zł brutto z dobę.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, stawki wynajmu pojazdu zastępczego stosowane przez powoda nie mogą być na tle okoliczności niniejszej sprawy uznane za nadmiernie wygórowane.

Odnosząc się do zasadności długości najmu pojazdu zastępczego odnieść się należy do kluczowego aspektu przedmiotowego postępowania. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03). Stanowisko takie ma przy tym zastosowanie jedynie przy szkodzie częściowej, albowiem odmiennie należy oceniać sytuację nastąpienia szkody całkowitej, przy której czas koniecznego najmu obejmuje – co do zasady – okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku, IV CK 672/03). W orzecznictwie przyjmuje się, że wyjątkowo w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmować może również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego- nawet po wypłacie odszkodowania (tzw. czas organizacyjny, który zwykle wynosi około 7 dni po uzyskaniu środków z ubezpieczenia).

Sąd orzekający w pełni podziela przytoczone poglądy. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest funkcja kompensacyjna, a zatem dążenie do przywrócenia takiego stanu majątku poszkodowanego, jaki istniał przed zdarzeniem szkodowym. W kontekście całkowitego zniszczenia samochodu – stanem tym będzie faktyczna możliwość zakupu nowego pojazdu w miejsce zniszczonego, w celu zapewnienia poszkodowanemu takiego poziomu komfortu i jakości przemieszczania się, jaki istniał w chwili, gdy jego pojazd był jeszcze sprawny. Wobec powyższego oczywistym jest, że sama informacja o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej w żaden sposób nie przywraca mu ani poziomu komfortu, ani jakości podróży i przemieszczania się sprzed zdarzenia szkodowego, bowiem nie zmienia w żaden sposób jego sytuacji faktycznej. Poszkodowany uzyskuje jedynie świadomość, że stan kompensacji kiedyś nastąpi, a będzie to miało miejsce z momentem wypłacenia pełnego, należnego poszkodowanemu odszkodowania. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że nie sposób od poszkodowanego wymagać, aby w każdej chwili dysponował własnymi, wolnymi środkami, w ilości wystarczającej do zakupu nowego pojazdu na wypadek uszkodzenia dotychczasowego samochodu. Sytuacja poszkodowanych jest różna, a większość osób nie jest w stanie w tak nagłym

trybie wygospodarować odpowiedniej ilości pieniędzy na wspomniany cel. Dlatego też oczekiwanie na wypłatę odszkodowania jest tak istotne – dopiero bowiem spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela pozwala z całą stanowczością stwierdzić, że poszkodowany uzyskał możliwość kupna pojazdu, a zatem że doszło do naprawienia szkody.

W kontekście poczynionych rozważań wskazać należy, że ubezpieczyciel poinformował powodów (oni zaś poszkodowanego) o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej w dniu 30 listopada 2017 roku, zaś decyzję o wysokości przyznanego odszkodowania wydano w dniu 8 grudnia 2017 roku, natomiast odszkodowanie zostało wypłacone poszkodowanemu w dniu 11 grudnia 2017 roku. A pojazd zastępczy został zwrócony powodom w dniu 12 grudnia 2017 roku, następnego dnia po wypłacie odszkodowania. Od dnia poinformowania poszkodowanego o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej do dnia wypłaty odszkodowania, czynił on starania zmierzające do zakupu nowego pojazdu i zagospodarowaniu wraku, odebrał wrak z parkingu celem jego sprzedaży, podejmował działania mające na celu poszukiwanie innego samochodu. Dopiero jednak uzyskanie środków z odszkodowania umożliwiło poszkodowanemu sfinalizowanie transakcji zakupu innego samochodu.

Reasumując, Sąd uznał za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego przez 28 dni. Skoro pozwany nie wykazał, by stawka dobową za najem stosowana przez powodów była nadmiernie wygórowana w stosunku do stawek stosowanych na rynku lokalnym, zatem powodom należy się zapłata za najem pojazdu zastępczego w pełnej wysokości wynikającej z faktury VAT z dnia 23 grudnia 2017 roku. Skoro pozwany wypłacił powodom z tego tytułu kwotę 5.060,- zł, to winien dopłacić kwotę 5.272,- zł (10.332,- zł – 5.060,- zł).

Odnosząc się do zarzutu stosowania przez powodów zbyt wygórowanej stawki dobowej za parkowanie uszkodzonego pojazdu, należy uznać go za nieuzasadniony. Wskazanie przez pozwanego, iż powszechnie na rynku lokalnym stosowana była stawka 25 zł za dobę jest tylko jego arbitralnym stwierdzeniem. W żaden sposób pozwany nie wykazał, by jakkolwiek podmiot działający na rynku lokalnym stosował stawki niższe niż powodowie, a nadto by stawka 25 zł za dobę była stawką średnią stosowaną na rynku. Powodowie zaś przedstawili przepisy obowiązujące na terenie O., uchwałę rady powiatu w O., w których ustalono stawki za parkowanie pojazdów. Słusznie wskazuje pozwany, iż są to stawki maksymalne, ale powodowie ich nie przekraczają, nie stosują też stawki maksymalnej, która wynosiła 39 zł za dobę. Stosowanie nawet stawki maksymalnej, nie wyklucza stosowania takiej stawki powszechnie na rynku lokalnym.

Zatem Sąd uznał, że stawka dobową za parkowanie pojazdu stosowana przez powodów nie była wygórowana, mieściła się w granicach ustalonych przez Radę Powiatu. Wobec powyższego powodom należy się dopłata z tytułu parkowania pojazdu uszkodzonego w wysokości 261,80 zł (811,80 zł – wypłacone 550,- zł).

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c., w myśl której strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach. Pozwany przegrał proces, zatem winien zwrócić powodom poniesione przez nich koszty procesu, to jest: opłatę sądową od pozwu w wysokości 400,- zł wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.800,00 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłaty skarbowe od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 34,- zł.

Za zgodność z oryginałem świadczy